

DIGITAAL
BEZINNEND
AANBOD
2022

RUIMTE VOOR HERSTEL

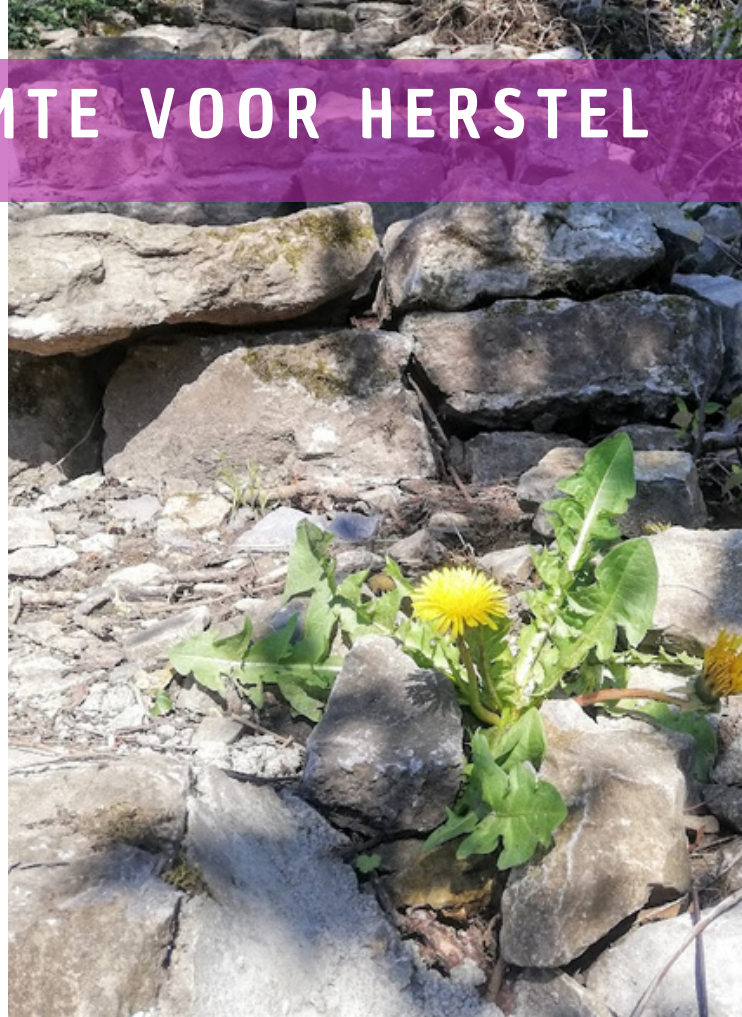
DAG 3
RUIMTE
VOOR
HERSTEL

RUIJTE VOOR HERSTEL

De Liefde weet dat er een onderscheid is tussen de daad en de dader. De zondaar is altijd meer dan zijn daad. Dit inzicht scheidt ruimte, waardoor de ander zichzelf anders kan zien: als een persoon met een nooit definitief ingevulde identiteit, als iemand wiens geschiedenis niet af is, als iemand die opnieuw kan beginnen.

De liefde dwingt niet, blijft op afstand en geeft de ander aan zichzelf terug. Er blijft een tussenruimte die niet opgevuld wordt met oordelen, verachting, verontwaardiging of eisen.

Die tussenruimte geeft de ander ademruimte, zodat hij in alle vrijheid zijn leven weer in eigen handen kan nemen. Je kan de ander alleen maar tot de Liefde 'lokken', al het andere is een subtiele vorm van geweld en een ontkenning van de Liefde. Nabij komen veronderstelt een zekere afstand, een tussenruimte die leeg moet blijven.

Barmhartigheid is liefde, die gratis geeft en wars is van morele pretentie. Ze is zuiver op de ander gericht. Ze geeft, opdat de ander kan groeien, maar dan zoals hij wil, zoals hij groeit uit zichzelf.

Ze scheidt ruimte voor de eigenheid van de ander. Ze kan zich terugtrekken en heeft respect voor het eigen tempo van dat groeien, ook voor scheefgroeien en mis-groeien. Er is ruimte voor onafheid, voor mislukken, voor moreel kwaad. Daarom heeft barmhartige liefde veel geduld.

*Naar: André Jansen, Franciscus van Assisi.
Mysticus van nabijheid, blz. 99-101*

“Ieder van ons moet beseffen dat zelfs het harde oordeel dat ik in mijn hart koester tegen mijn broer of zus, de open wonde die nooit geneest, het kwaad dat nooit vergeven wordt, de wrok die mij alleen maar zal kwetsen, allemaal voorbeelden zijn van een stukje oorlog dat ik in mij draag, een klein vlammetje diep in mijn hart dat moet worden gedoofd voordat het verandert in een uitslaande brand.”

PAUS FRANCISCUS
FRATELLI TUTTI §243SI

DE LIEFDE DWINGT NIET.
ZE BLIJFT OP
AFSTAND
EN GEEFT DE
ANDER AAN ZICHZELF
TERUG.
~ ANDRÉ JANSEN

EEN AALMOEZENIER
VERTELT

Marleen is een erg gevoelige, intelligente vrouw van middelbare leeftijd, die uit een ogenschijnlijk normaal gezin komt. Het was een "close, happy family" waar uiterlijk vertoon en blinde aanpassing aan de maatschappelijke normen de wet was. De breuklijnen liepen tussen Marleen en haar vader enerzijds en haar moeder en 2 zussen anderzijds.

Marleen was en is niet conformistisch maar eerder een rebel die blinde dogma's in vraag stelde. Ze voelde wel wat steun bij haar vader die hetzelfde karakter had maar kwam voortdurend in aanvaring met haar moeder en zussen die in huis de scepter zwaaiden. Ze voelde zich voortdurend afgebroken, uitgelachen met haar uiterlijk, gepest en mocht niet zijn of worden wie ze ten diepste was.

Het resultaat hiervan was een zeer zwakke eigenwaarde. Haar waarde werd overschreven door de normen van het gezin, het uiterlijk vertoon. Ze kon geen eigenwaarde opbouwen gezien haar familiale context haar geen enkele waarde toekende. Ze huwde 2 keer met mannen die haar vernederden zowel fysiek als emotioneel. De tweede man was verslaafd aan drugs en alcohol en vernederde en brutaliseerde haar op allerlei manieren, zowel mentaal als fysiek. De situatie onttaarde in de dood van deze man waarbij zij verantwoordelijkheid draagt. Het verdict was 24 jaar gevangenisstraf!

Gedurende de 2 jaren dat ik het voorrecht had haar als aalmoezenier te mogen begeleiden merkte ik bij haar een enorme drang naar erkenning, veiligheid, zelfkennis en betekenisgeving van het gebeurde. Ze heeft sinds haar vrijheidsberoving een enorme innerlijke evolutie doorlopen. Marleen heeft geen enkele kans gemist om aan zichzelf te werken en contact te maken met haar diepste wortels, haar eigen diepe kracht. Zij beseft nu maar al te goed dat alle "werk aan zich zelf" ook waardevol is voor haar dochter, kleinkinderen en de maatschappij. Ze gebruikt voor zich zelf de metafoor van de "gebroken vaas", die in duizend stukjes uiteen lag en die ze nu stukje voor stukje terug aan elkaar lijmt. Ze volgt de bijeenkomsten van de AA- groep in de gevangenis, zingt met een prachtige stem in een gelegenheidskoortje en volgde onlangs nog de opleiding PRH, persoonlijkheid en relaties Vlaanderen. Ze droomt ervan gezinswetenschappen te mogen studeren.

Ze verwerkt ook nog steeds de rouw omtrent het slachtoffer, de man van wie ze hield en nog steeds houdt! Ze wil niets liever dan bij een eerste uitgangsvergunning het graf van haar man bezoeken en er een eigen gemaakt beeld op zetten. Veel van onze gesprekken beginnen en eindigen met deze toch complexe rouwpijn.

Marleen heeft op eigen initiatief een traject afgelegd met de VZW Moderator. Deze VZW brengt daders en slachtoffers samen in een veilige setting met als doel herstel en bemiddeling. Er ging een intense voorbereiding van 11 maanden aan vooraf met de psychosociale dienst en de directie van de gevangenis. Zij vroeg een gesprek met de ex-echtgenote van het slachtoffer en zijn dochters. Ze had de intentie om niet enkel haar spijt te betuigen maar hen ook te vertellen hoezeer haar man aan zijn kinderen dacht en leed onder het feit dat hij ze niet meer zag. Hij gaf de naam van een dochter aan zijn lievelingshond!

Het was uiteindelijk een helend gesprek voor alle partijen en ze bekwam vergeving. Dit werkt erg helend voor haar. Via talrijke telefoongesprekken en video-calls heeft ze met haar dochter, die in het slachtoffer toch ergens een "vaderfiguur" zag, gesproken over het hoe en waarom van de feiten. In het luisteren naar haar dochter bood ze deze een ruimte aan waarin ze op een veilige manier de moeilijke gevoelens omtrent de feiten kon uiten. De band met haar dochter, kleinkind en vader die dementerend is kan zeer hecht genoemd worden. Met haar zussen kon het contact (nog?) niet hersteld worden.

Ze kreeg een straf van 9000 dagen en ze haakt 9000 kleine sokjes die symbool staan voor de lange weg naar vrijheid die ze moet gaan, een weg voorwaarts met kleine stapjes van doorzetting, hoop en geloof dat het goed komt met haar en de anderen!

Ingrid Hoet,
aalmoezenier

Lijmen

In het licht van de zilveren maan
Blijft jouw prachtige verschijning
staan.

Als die maan verdwijnt,
Weet ik dat je weg kwijnt.
Ik kom dan naar je toe
en bied je mijn hart en liefde aan.

En van geluk laat je een
gelukstraan gaan.

Ik blijf maar zoeken naar een
plaatsje in jouw hart,
Maar het is zo gebroken
dat het knarst.

Er bestaat geen lijm
die dat kan maken,

Maar ik beloof jou dat ik jou door
niemand meer laat kraken.
Ook al moet ik je mezelf
volledig geven
Ik zorg ervoor dat je
in deze wereld
voor altijd kunt blijven zweven.

HOOR MIJ**Psalm 32**

*Gelukkig de mens wiens ontrouw wordt vergeven,
wiens zonden worden bedekt.
Gelukkig als de HEER zijn schuld niet telt,
als in zijn geest geen spoor van bedrog is.*

*Zolang ik zweeg, teerden mijn botten weg,
kreunend leed ik, de hele dag.
Zwaar drukte uw hand op mij, dag en nacht,
mijn kracht smolt weg als in de zomerhitte.*

*Toen beleed ik U mijn zonde,
ik dekde mijn schuld niet toe,
ik zei: 'Ik beken de HEER mijn ontrouw' –
en U vergaf mij mijn zonde, mijn schuld. (...)*

*"Ik geef inzicht en wijs de weg die je moet gaan.
Ik geef raad, op jou rust mijn oog.
Wees niet redeloos als paarden of ezels,
die met bit en toom worden bedwongen,
dan zal geen kwaad je treffen."*

*Een slecht mens heeft veel leed te verduren,
maar wie op de Heer vertrouwt wordt
met liefde omringd.
Verheug u in de HEER, rechtvaardigen, en juich,*

Psalm 32, 1-5. 8-11, NBV-21.

MAAIKE OUBOTER - LIJMEN - 2015

Duw me omver
Stuur me met tegenzin de kou maar in
Blaas me maar omver en stoot me om
Ik kan niet kapot

Kijk me niet aan, maar kijk dwars door me heen
Laat me verloren, laat me alleen
Ik kan het best zelf, ik heb je hulp niet nodig
Het is een lief maar overbodig,
vast heel goed bedoeld gebaar

En vang me niet op
Als ik naar beneden val,
het steeds opnieuw verknaal
Ik ga vanzelf vast wel weer staan
Ik kan het best aan

Maar als ik mezelf geen bescherming meer bied
Als ik op dreig te geven ook al zie je het niet
Blijf je dan hier?
Laat me niet in de steek
Wil je me lijmen als ik breek?

Loop van me weg
Laat me maar achter als je weg wil gaan,
veracht me
Om zelf het beste te kunnen zijn
Scheld me uit, je doet me toch geen pijn
Met wat je zegt

En sluit me maar op
Als je genoeg van me hebt
Ik vervloek je, maar alleen in mijn hoofd
En je moet ook niet alles geloven wat ik zeg

Maar als ik mezelf geen bescherming meer bied
Als ik op dreig te geven ook al zie je het niet
Blijf je dan hier?
Als ik je zachtjes smeek
Om me te lijmen als ik breek

EVEN STILSTAAN

Wat betekent
vergeven
voor jou?

Wat heb jij
daarvoor
nodig?

Kan je het oordeel
over jezelf
loslaten?

Kan je
jezelf
vergeven?

Wat zou dit
kunnen betekenen
voor jouw leven?

Ivan Vissers vermoordde in 2011 Robert Van Camp, de broer van Annemie. Aanvankelijk wou ze hem achter slot en grendel zien wegwijnen. "Als hij de kans krijgt om vervroegd vrij te komen, zal ik alle middelen inzetten om hem in de gevangenis te houden. Hij komt er niet meer uit. Onze Robert heeft die kans niet gehad, hij ook niet."

Ivan getuigt: "Je zit daar alleen, uren en dagen in je cel te zitten, na te denken over hoe het in godsnaam zover kon komen. Wat heb ik in godsnaam gedaan? Meer confrontatie met de feiten en jezelf kan je niet hebben."

Ivan dacht vroeger zoals velen onder ons nog steeds denken: "Ik heb altijd zoiets gehad van: 'criminelen, geef die water en brood en gedaan'. Nu zit ik hier en denk ik, goh sukkelaar, waar heb ik met mijn gedachten gezeten."

"Ik had tijdens het proces altijd het gevoel dat men de mens niet liet zien. Ivan werd afgeschilderd als een monster en ik was een slachtoffer. Maar het was en blijft een mens die op een gegeven moment de allerslechtste beslissing heeft genomen die je ooit kan nemen." Die zin komt van Annemie, de zus van de vermoorde Robert. De zus die eerst uitriep: "geen compassie". Dankzij herstelbemiddeling denkt ze daar nu heel anders over.

Annemie ging in op een uitnodigende brief van Ivan vanuit de gevangenis.

Herstelbemiddeling is 'op zoek gaan naar dialoog tussen dader en slachtoffer'. Als mensen de kans krijgen om hun verhaal te doen en de andere partij kan luisteren, is er al een belangrijke stap gezet. In een tweede stap bekent de dader zijn schuld aan het slachtoffer, liefst oog in oog.

Ivan en Annemie gingen nog een stapje verder. Na heel wat gesprekken kreeg Annemie de woorden "ik vergeef je" over haar lippen. "En ik voelde dat ook wel. Op dat moment viel de zwaarte die op mijn schouders drukte van me af." Sterker kan je niet uitdrukken hoe bemiddeling, voor zowel slachtoffer als dader, kan zorgen voor diepgaand herstel.

"Ik gun hem van harte die tweede kans. Ik hoop dat hij in de maatschappij als een volwaardig burger terug zijn rol kan opnemen. Het is niet omdat mijn broer zijn kinderen niet meer ziet opgroeien, dat ik de kinderen van Ivan hun vader niet gun en dat ik de moeder van Ivan haar zoon niet gun."

En nog: "Als ik geen verbitterd persoon ben geworden, heb ik dat mee te danken aan Ivan."

*Uit een reportage van Febe Visart
in dewereldmorgen.be
31 maart 2021*

[klik hier voor het volledige artikel](#)

RUIMTE VOOR HERSTEL

Bezinnend aanbod over straf en detentie

Ontdek [hier](#) het aanbod.

Verdient iedereen een tweede kans?
Schuilt er een misdadiger in elk van ons?
Hoe laat je voelen dat iemand weer welkom is?
Kunnen we de ruimte opzoeken waar we voor alles mens zijn?
Een ruimte waar we verder gaan dan handelen en oordelen.
Waar je je aanvaard voelt, ondanks wat gebeurd is.
Een plaats om te herstellen van wat je zover heeft gebracht.

DAG 1 - RUIMTE VOOR GEVOELEN

DAG 2 - RUIMTE VOOR REFLECTIE

DAG 3 - RUIMTE VOOR HERSTEL

DAG 4 - RUIMTE VOOR VERZOENING

DAG 5 - RUIMTE VOOR BEVRIJDING

samenstelling: Werkgroep Vredesspiritualiteit

© 2022, Pax Christi Vlaanderen